

PARIJSCHESCHIMMEN.

DOOR

JOHAN DE MEESTER.

Jardin du Luxembourg:

LENTE, LEVEN.

Vóór een bank, een laantje, bij de Fontein van Medicis, die, achter, druipt in gemurmeld plassen. — De lucht is zoo blauw en het groen is jong, het langverbeide groen, dat de mensch altoos verbeidt, ook als het hem toelacht in welig tieren — want de mensch weet dat tierend het jonge groen verloren gaat.

De lucht is zoo blauw en het groen is jong, hier bij de oude, eerwaarde fontein. En overstemmend het preevlen der bron, piepen en fluiten de vogels, op schaduwlooze takken badend in de zon, dol dollekker, verrukkelijk warm, gierend van pret in argelooze onheimelijkheid; een ongeoeffend zingen,

«Kindertjes spelen.»

zonder nachtegalenkunst, dat dartel váárt door de lucht en stoeit met den ouden wind.

— Tiej-tiej-wie-lie-liejj! nu weg met den wind,” zoo spotten de vogels, ongehinderd, niet te aanschouwen, daar boven in die lucht van licht.

— Tiej-tiej-wie-lie-liejj! de warmte komt! nu weg met den wind,” zoo bevelen de vogels, roekeloos van blijheid, en hop-flop fladdren ze neer, snel omlaag naar de mooie aarde, — als de wind zoo snel.

Op het grasveld spelen ze, de gulzige musschen, brutaal als een mensch.